

Arrest

nr. 210 725 van 9 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat P. ROELS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Djibouti (stad), de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Somaliër te zijn en tot de minderheidsclan 'Calowe' te behoren.

U was werkzaam als autowasser in Djibouti stad. Omstreeks 2013 leerde u in de stad een meisje genaamd N. kennen. U sprak haar aan en jullie begonnen een relatie, die ongeveer twee à drie maanden duurde. N. stamde echter af van de meerderheidsclan Isse. Toen de familie van N. merkte dat jullie met elkaar omgingen, kregen jullie problemen. N. vroeg toestemming aan haar familie, maar deze werd geweigerd. N. had vier broers. U werd aangesproken door een van haar broers die u zei dat jullie familie nooit onderling zouden trouwen.

U werd een tweede maal bedreigd door een van haar broers, die zei dat hij u iets zou aandoen als hij u nog met zijn zus zag. U sprak nadien met N. af, die u informeerde dat heel haar familie er zo over dacht. U stelde voor om uit elkaar te gaan, maar N. besloot om te volharden en wou in het geheim blijven afspreken. De broers van N. kwamen erachter dat jullie elkaar nog steeds zagen en twee van hen kwamen u bedreigen. Ze zeiden dat ze u hadden gewaarschuwd om de relatie te beëindigen. U antwoordde dat de relatie gestopt was, maar de broers weigerden dit te geloven.

U werkte op de plaats waar de moeder van N. gat verkocht. Op een dag werd u door de broers van N. gezien terwijl u haar groette toen ze u passeerde op straat. Ze vielen u met vier tegelijk aan. Een van hen bokste u, waaraan u een gebroken tand overhield. Een ander brak een bierflesje op de grond en kerfde met een scherf in uw kaak. Een ander pakte een steen en sloeg ermee op uw hoofd. Omstaanders kwamen tussen in het gevecht en vroegen waarom u geslagen werd. De broers zeiden dat dat het gevolg was van het feit dat u hun zus niet gerust liet.

Nadat dit gebeurd is, had u geen enkel contact meer met N.. Nog in hetzelfde jaar, 2013, besloot u het land te verlaten en vroeg u een paspoort aan. U vroeg een visum aan bij de Franse ambassade in Djibouti, dat u werd geweigerd. U bleef ondertussen in Djibouti stad leven. U vermeerde de plaats waar u voordien werkte en waar u N. had leren kennen. U sliep altijd op andere plaatsen om te vermijden de familie van N. tegen te komen. In 2015 slaagde u erin om een studentenvisum voor Turkije te bekomen. U verliet Djibouti op legale wijze op 1 juni 2015 per vliegtuig naar Istanboel, waar u zeven dagen verbleef. Vervolgens reisde u illegaal per boot naar Griekenland, waar u 23 dagen in Athene verbleef. U reisde vervolgens verder naar België, waar u op 8 juli 2015 aankwam en op 9 juli 2015 asiel aanvraagde.

U legt een kopie van uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw verklaringen over het feit dat u als lid van een minderheidsclan een relatie zou hebben gehad met een meisje van een meerderheidsclan en daardoor vervolgd zou zijn, zijn niet aannemelijk.

U verklaart in uw relaas dat u vervolgd werd door de familie van uw vriendin, omdat u tot een minderheidsclan behoort en daarom geen relatie met haar zou mogen hebben. In uw verklaringen hieromtrent ontbreekt echter elke logica. U benadrukt zelf dat het onmogelijk is voor iemand van een minderheidsclan om een relatie te hebben met een vrouw van een meerderheidsclan (zie gehoorverslag CGVS, 7 juli 2017, p.12). U stelt dat dit geldt als een algemene sociale conventie, waarvan noodzakelijkerwijs iedereen zich bewust is, ook uw vriendin, N.. Dit geldt te meer voor uzelf, die verklaart tot een minderheidsclan te behoren. U omschrijft het leven als lid van een minderheidsclan als ongemeen hard (CGVS, p.7). Door uw afkomst van de clan Colowe moest u vanaf uw twaalf jaar werken als autowasser en schoenenpoetser (CGVS, p.10). Het feit dat u niet afstamde van de Isse-clan, gaf u zelfs het gevoel helemaal niet van het land [Djibouti] afkomstig te zijn (CGVS, p.12-13). U weet eveneens dat het bijzonder gevaarlijk is voor een meisje van een meerderheidsclan om een affaire te beginnen met iemand van een minderheidsclan (CGVS, p.18). Al deze beweringen staan in schril contrast met het feit dat u verklaart zomaar spontaan een meisje van een meerderheidsclan op straat versierd te hebben en dat het 'niet moeilijk was' om haar te benaderen (CGVS, p.13). Aan de ene kant verklaart u heel de tijd dat het leven voor iemand van uw clan gevaarlijk en moeilijk is en dat het voor u als lid van een minderheidsclan onmogelijk is om een relatie aan te vatten met iemand van een meerderheidsclan. Aan de andere kant getuigt u van een grote achteloosheid in het benaderen van N. toen u haar in het oog kreeg en 'vond dat ze mooi was' (CGVS, p.18). Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat deze inconsistente verklaringen niet met elkaar verzoenbaar zijn. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate.

Daarnaast valt niet te verklaren hoe het komt dat N. zelf helemaal niet op de hoogte was van het feit dat u tot een minderheidsclan behoorde, maar haar familieleden dat wel wisten. U verklaart initieel met N. absoluut niet over de clan gesproken te hebben (CGVS, p.18). Pas nadat u een eerste maal door haar broers bedreigd werd en N. door haar familie onder druk werd gezet, hebt u haar verteld over uw clan (CGVS, p.19). Deze verklaringen leggen een belangrijke tegenstrijdigheid in uw relaas bloot. U verklaart immers uitdrukkelijk dat het omwille van uw clan is, dat de broers van N. u bedreigden en in elkaar sloegen, nadat u een relatie met haar was begonnen. N. zelf was echter absoluut niet op de hoogte van wat uw clan was. Het Commissariaat-generaal kan niet inzien hoe het mogelijk is dat uw vriendin op geen enkele manier wist dat u tot een minderheidsclan behoorde, maar dat haar hele familie daar wel van op de hoogte was. Als het immers duidelijk 'zichtbaar' was dat u tot een minderheid behoorde, zou N. dat toch ook gemerkt hebben. Als het aan de andere kant niet duidelijk was dat u Colowe bent, kan N.'s familie dat toch niet zomaar weten. Deze flagrante inconsistentie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u omwille van uw clan door de broers van N. bedreigd werd.

Bovendien merkt het Commissariaat-generaal op dat u bijzonder weinig weet over N.. Zo weet u niet wat de naam van haar vader is of tot welke subclan van Isse zij behoort (CGVS, p.15). Nochtans hadden jullie enkele maanden lang een relatie. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, vergoelijkt u dat het de gewoonte niet is om aan [etnische] Somali's hun volledige naam te vragen (CGVS, p.15). U geeft een vergelijking met twee Somalische jongens die u ontmoette op de trein. Het Commissariaat-generaal kan niet inzien hoe een korte ontmoeting op de trein te vergelijken valt met een relatie van enkele maanden. Er mag van u toch op zijn minst verwacht worden dat u na een relatie van enkele maanden weet van welke familie uw vriendin afkomstig is. Deze onwetendheid met betrekking tot het meisje wiens familie de oorzaak was van uw problemen, ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het Commissariaat-generaal kan daarnaast niet inzien hoe u omwille van de door u ongeroepen vervolgingsfeiten moet vrezen voor vervolging in de toekomst.

De beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin is altijd toekomstgericht. U verklaart dat u dient te vrezen voor vervolging door de broers van N. bij terugkeer naar Djibouti (CGVS, p.14). Hierboven is reeds vastgesteld dat het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan het feit dat uw relatie met N. door haar familie werd verboden omwille van uw clan. Daarnaast stelt het Commissariaat-generaal vast dat u na de door u beweerde problemen nog twee jaar in Djibouti verbleef (CGVS, p. 16). Tijdens deze twee jaar hoorde u niets meer van N. of haar broers. U verklaart wel dat u niet meer in de buurt kwam waar N. verbleef, maar anderzijds had u geen enkele concrete indicatie dat u nog door haar familie gezocht werd (CGVS, p.16). Logischerwijze was er voor de familie van het meisje ook geen reden meer om u te vervolgen, aangezien jullie relatie was stopgezet.

Aangezien u na de door u beweerde feiten nog twee jaar in Djibouti kon verblijven zonder dat u nog problemen kenden, en u op geen enkele wijze concreet kan aantonen om welke reden u na het stopzetten van uw relatie nog om vervolging zou moeten vrezen, kan het Commissariaat-generaal niet aannemen dat er in uw zaak een toekomstige gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 februari 2018 een schending aan "van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet; schending van de materiële motiveringsverplichting; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting".

Hij herhaalt zijn asielrelaas en stelt "dat hij slachtoffer is geweest van meerdere aanvallen op zijn persoon met als enige reden dat hij behoorde tot een minderheidsclan Calowe", dat hij "al van kindsbeen als een buitenlander in zijn eigen land beschouwd [werd], wat leidde tot zware discriminatie" en dat het geen betoog hoeft "dat een relatie met iemand van een andere clan in dergelijke landen nog steeds een groot taboe is".

Waar de bestreden beslissing aanvoert "dat iedereen toch had moeten zien dat hij tot een minderheidsclan behoorde en N. dus ook", legt verzoeker uit dat het N. aanvankelijk niet uitmaakte "dat verzoeker tot de Calowe clan behoorde en liet dit ook blijken aan verzoeker", waardoor verzoeker "hierdoor dacht dat zij dit waarschijnlijk niet doorhad". Volgens verzoeker was dit "vermoedelijk enkel om aan verzoeker kenbaar te maken dat in haar ogen zijn afkomst niets uitmaakte".

Toen de familie van N. liet verstaan "dat verzoeker geen affaires had met hun", durfde verzoeker "uit een soort schuldgevoel tegenover N. hierover niet praten met haar". Dit verklaart volgens verzoeker "waarom hij dan ook zo weinig op de hoogte was van haar achtergrond".

Verzoeker stelt dat hij na de afwijzing van zijn visumaanvraag voor een periode van 2 jaar nooit langer dan enkele maanden op dezelfde locatie heeft verbleven *“uit schrik dat de familie van N. hem zou komen vermoorden”*, en dat hieruit dus geenszins kan worden afgeleid dat zijn vrees niet meer actueel is.

Met betrekking tot subsidiaire bescherming voert verzoeker aan *“dat hij systematisch het slachtoffer is van zware discriminatie in Djibouti”*, dat *“uit een rapport van het US Departement of State van 2016 over de continue discriminatie van minderheden in Djibouti”* blijkt, *“dat deze discriminatie vaak gepaard gaat met geweld van de politie om de heersende klassen te beschermen”* en dat *“uit bovenstaande informatie blijkt dat Djibouti in elk geval een plaats is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Djibouti uit vrees voor problemen met de familie van N., het meisje uit meerderheidsclan Isse waarmee hij een relatie zou hebben gehad. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.3.2. Verzoekers verklaringen over hoe hij de relatie aanging en over hoe/wanneer N. te weten kwam dat hij tot een minderheidsclan behoort, zijn immers geheel ondenkbaar in de context van het clansysteem, zoals door hem zelf beschreven en zoals ook blijkt uit het door hem geciteerde *“rapport van het US Departement of State van 2016”* (*“Nonetheless, there continued to be discrimination based on ethnicity in employment and job advancement (see section 7.d.). Somali Issas, the majority ethnic group, controlled the ruling party and dominated the civil service and security services. Discrimination based on ethnicity and clan affiliation remained a factor in business and politics.”*).

2.3.3. Zo gaf verzoeker zelf aan dat het onmogelijk is voor iemand van een minderheidsclan om een relatie te hebben met een vrouw van een meerderheidsclan (gehoor, p. 12), dat dit geldt als een algemene sociale conventie en dat het bijzonder gevaarlijk is voor een meisje van een meerderheidsclan om een affaire te beginnen met iemand van een minderheidsclan (gehoor, p. 18). Verzoekers verklaringen over hoe hij N. benaderde, dat hij haar op straat versierde en dat het niet moeilijk was (*“Ik werkte, waste de auto's, waar ik haar eerst ontmoette was: haar moeder verkocht qat waar de auto's zijn geparkeerd. Ze leverde lunch aan haar moeder, want ze is haar dochter.*

Dat is waar ik haar zag. Ze was mooi, ik benaderde haar. Het was niet zo moeilijk voor mij. We verstonden elkaar.”; gehoor, p. 13, 18), stroken dan ook geenszins met de clancontext in Djibouti en het belang ervan voor onder andere sociale contacten.

2.3.4. Nog minder geloofwaardig zijn verzoekers verklaringen dat N. aanvankelijk niet eens wist dat verzoeker tot een minderheidsclan behoorde en dat zij dit pas te weten kwam nadat haar familie haar hiervan op de hoogte bracht (gehoor, p. 13, 18, 19). Een dergelijke onwetendheid is geheel onaannemelijk gezien uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat de gestructureerde clancontacten het sociaal en economisch leven bepalen en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven. Volgens verzoeker staat zijn clan erom bekend onder meer schoenen te maken en auto's te wassen (gehoor, p. 5, 8), wat verzoeker zelf ook deed op de markt waar hij N. leerde kennen, wat verder afbreuk doet aan zijn bewering dat N. niet geweten zou hebben tot welke clan verzoeker behoorde.

2.3.5. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het N. aanvankelijk niet uitmaakte *“dat verzoeker tot de Calowe clan behoorde en liet dit ook blijken aan verzoeker”*, waardoor verzoeker *“hierdoor dacht dat zij dit waarschijnlijk niet doorhad”*, en dat dit *“vermoedelijk enkel [was] om aan verzoeker kenbaar te maken dat in haar ogen zijn afkomst niets uitmaakte”*, merkt de Raad op dat dit geenszins kan worden gevolgd. Uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt immers ondubbelzinnig dat N. niet op de hoogte was van zijn clan omdat *“als je eerst een introductie hebt, is het uw naam haar naam, mooie woorden, daar hadden we het gewoon over”* (gehoor, p. 18), dat zij dit pas later te weten kwam (*“Initieel wist ze het niet, later, wanneer het nieuw kwam, als haar moeder haar confronteerde, dan wist ze het.”*; gehoor, p. 18) en dat zij hierop verzoeker confronteerde met de vraag of het waar was en zij desondanks de relatie wilde verderzetten (*“Dan toen de familie haar benaderde en de mensen haar aanspraken, vroeg ze ‘Ik hoorde dat je van die clan was, is dat waar?’, ze zei ‘de mensen praten erover dat je van die clan bent’, ik zei ‘ja ik ben van die clan’, ‘wil je me, of heb je een probleem met mijn clan?’, ze zei ‘nee, ik wil je.’”*; gehoor, p. 18). Een dergelijke gang van zaken, waar een relatie wordt aangegaan zonder dat de clans van beide partijen gekend zijn, in de context die verzoeker zelf beschreef, waar het behoren tot een meerderheids- of minderheidsclan iemands hele leven bepaalt en relaties tussen deze clans verboden zijn, is geheel onaannemelijk.

2.3.6. Dat verzoeker in werkelijkheid als lid van een minderheidsclan geen relatie heeft gehad met een meisje van de meerderheidsclan Isse blijkt ook uit de vaststelling dat hij de volledige naam van N. niet kende en evenmin haar subclan kon noemen (gehoor, p. 14-15). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker *“uit een soort schuldgevoel tegenover N. hierover niet [durfde] praten met haar”* nadat de familie van N. liet verstaan *“dat verzoeker geen affaires had met hun”*, verklaart geenszins waarom hij deze basisinformatie over zijn vriendin niet eerder bekwam noch waarom hij zich hierover niet later informeerde toen hij beweerdelijk levensbedreigende problemen met haar familie ondervond.

2.3.7. Hoe dan ook, en zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers relatie met N., *quod non in casu*, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de actualiteit van zijn vrees geenszins aantoonde. Hij gaf op het Commissariaat-generaal en in zijn verzoekschrift aan na de laatste aanvaring met de familie van N. nog 2 jaar in Djibouti te hebben gewoond en tijdens deze periode nooit langer dan enkele maanden op dezelfde locatie heeft verbleven *“uit schrik dat de familie van N. hem zou komen vermoorden”*. Ondertussen had hij geen contact meer met N., was hun relatie definitief verbroken en had hij geen indicatie dat hij nog gezocht werd door haar familie (gehoor, p. 16). Tevens verklaarde verzoeker dat zijn moeder en broer naar Ali Ade verhuisden uit vrees voor de familie van N. en maakt verzoeker geen melding van enige problemen die ze daar kenden (gehoor, p. 3, 5-7, 17). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker (of zijn familie) thans nog steeds geviseerd zou worden naar aanleiding van een korte relatie van 3-4 maanden in 2013, noch waarom verzoeker zich niet elders - bijvoorbeeld in Ali Ade - zou kunnen vestigen om aan eventuele problemen te ontkomen, temeer daar hij zelf aangaf dat er daar non-stop politie aanwezig is die tussenkomt bij gevechten (*“Er is politie actief daar. Als er gevechten zijn, als ze worden aangevallen. [...] In Ali Ade is er non-stop politie aanwezig. Ze zien het als er een gevecht is. Het is een centrum waar veel mensen zijn.”*; gehoor, p. 17).

2.3.8. Gelet op het voorgaande kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat verzoeker om andere (migratie)redenen zijn land verliet. Ter terechtzitting gevraagd waarom verzoeker ervoor koos naar Europa te komen, gaf hij aan dat dit om *“economische redenen”* was.

2.3.9. De door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde kopie van zijn Djiboutiaanse identiteitskaart vermelden zijn identiteitsgegevens die als dusdanig niet worden betwist.

2.3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Djibouti een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De stellingen in het verzoekschrift *“dat hij systematisch het slachtoffer is van zware discriminatie in Djibouti”* en *“dat deze discriminatie vaak gepaard gaat met geweld van de politie om de heersende klassen te beschermen”* en zijn verwijzing naar *“een rapport van het US Departement of State van 2016 over de continue discriminatie van minderheden in Djibouti”* tonen geenszins aan dat er in Djibouti een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat noch uit verzoekers verklaringen noch uit het verzoekschrift noch uit het *“rapport van het US Departement of State van 2016”* (over discriminatie van minderheden) kan blijken.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK